



Rapport

Datum: 23 februari 2007
Rapportnummer: 2007/037

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Twente:

haar op 22 maart 2005 de nacht en de volledige ochtend hebben opgehouden;

haar verklaring niet juist hebben weergegeven in het proces-verbaal van verhoor, door het woord 'weggenomen' te gebruiken, in plaats van het door verzoekster gebruikte woord 'meegenomen'.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 22 maart 2005 kwam er bij ambtenaren van het regionale politiekorps Twente (hierna ook: de politie) een melding binnen van de eigenaresse van kapsalon X dat een werknemster (verzoekster) goederen had gestolen uit de kapsalon. De politie ging ter plaatse. Verzoekster was daar ook nog aanwezig.

De politie hield verzoekster om 21:10 uur aan als verdachte van verduistering (in dienstbetrekking) dan wel diefstal.

Zij werd om 21:35 uur voorgeleid en om 23:18 uur verhoord. Op 23 maart 2005 werd zij om 10:31 uur wederom verhoord en om 11:47 uur in vrijheid gesteld.

2. In een mutatie uit het dag- en nachtrapport van de politie van 22 maart 2005 is onder meer het volgende vermeld. De eigenaresse van de kapsalon deelde mee dat er sedert mei 2004 telkens goederen werden vermist. Zij verdacht verzoekster - voormalig eigenaresse van de desbetreffende kapsalon - hiervan. Sedert drie weken was er een camera geplaatst in het magazijn en werden goederen gemerkt. Er waren vijf opnamen waarop te zien was dat verzoekster goederen in haar tas stopte. Nadat aan verzoekster de videoband van die avond was getoond, bekende zij goederen in haar tas te hebben gestopt. Zij verklaarde alleen de laatste drie weken goederen te hebben weggenomen en gaf toestemming om in haar woning te kijken, waarbij zij aangaf dat zij de goederen in de badkamer en in de garage had staan. Volgens de mutatie zijn de politieambtenaren na overbrenging van verzoekster naar het politiebureau naar haar woning gegaan, alwaar zij door haar echtgenoot werden binnengelaten. Zij troffen een aantal dozen aan met shampoo en haarkleurmiddelen van het merk dat ook in de kapsalon werd gebruikt. Op de goederen was geen merkteken te zien. Hierna hebben de politieambtenaren nogmaals gesproken met de aangeefster alsmede een verklaring van verzoekster opgenomen.

3. Volgens de aangifte van de eigenaresse van de kapsalon - die omstreeks 23.00 uur is opgenomen - had verzoekster sedert 4 maart 2005 vijf flessen shampoo en zeven tubes

haarverf gestolen met een totaalwaarde van € 94. Een en ander was te zien op de videobeelden. Aangeefster gaf aan te vermoeden dat verzoekster al langere tijd goederen wegnam, maar kon dit niet bewijzen. In september/oktober 2004 waren er in ieder geval 40 flacons shampoo niet meer te traceren geweest.

4.1. Het eerste proces-verbaal van verhoor van verzoekster bestaat uit een zogenaamde sociale verklaring (over haar gezinsomstandigheden en haar werksituatie) en een zakelijke verklaring (over de verdenking in kwestie). In de zakelijke verklaring staat onder meer:

"Ik weet dat ik ben aangehouden voor diefstal van goederen die eigendom zijn van kapsalon X. Dit klopt, ik heb inderdaad een aantal goederen weggenomen die eigendom zijn van kapsalon X. Ik heb voor deze goederen niet betaald en voor eigen gebruik meegenomen. Ik heb in de afgelopen drie weken een aantal goederen van de kapsalon meegenomen zonder te betalen. Ook vandaag 22 maart 2005, heb ik tijdens mijn werk 's avonds goederen van de kapsalon in mijn tas gestopt. Ik had wel geld bij mij maar ik heb hier niet voor betaald. Ik weet wel dat ik mij schuldig heb gemaakt aan diefstal. Ik heb dit uit frustratie gedaan, ik heb hier met niemand over gesproken en wilde dit op mijn eigen manier oplossen (...)."

4.2. Het proces-verbaal van verzoeksters tweede verklaring is uitgebreider en houdt onder meer in:

"Ik heb in mijn eerdere (....) verklaring verklaard dat ik de afgelopen drie weken goederen heb weggenomen uit kapsalon X (....) Ik blijf bij deze verklaring. Dit is de waarheid. Ik heb voor die tijd nooit of te nimmer goederen weggenomen uit de kapsalon. Ik zal u nu proberen uit te leggen hoe ik daartoe gekomen ben om de goederen weg te nemen. Ik heb de goederen weggenomen uit pure frustratie (volgt een uitvoerige uiteenzetting waarom verzoekster gefrustreerd was; N.o.). Ik heb nogmaals gezegd alleen vanaf maart 2005 goederen weggenomen uit de kapsalon. Het betroffen de volgende goederen (...). Ik zal u nu even vertellen hoe ik de goederen wegnam uit de kapsalon (...) Ik zal (de eigenaresse) de schade vergoeden en de goederen welke ik heb weggenomen uit de kapsalon en die ik nog thuis heb staan, teruggeven. Ik wil nogmaals benadrukken dat ik er ontzettend veel spijt van heb van het feit dat ik de goederen heb weggenomen uit de kapsalon."

4.3. Op 16 april 2005 stuurde verzoekster een aanvullende verklaring naar de politie. Hierin geeft zij allereerst aan voorgaande verklaringen te herroepen:

"Hierbij kom ik terug op mijn eerder gedane verklaring. (...) Door alle verwickelingen op de bewuste dinsdagavond en woensdagmorgen is er kennelijk een verklaring op papier gekomen waarin ik verklaard zou hebben dat ik goederen verduisterd zou hebben. Dit is pertinent NIET waar. Door alle gebeurtenissen ben ik (...) in een zeer depressieve toestand niet meer in staat geweest nog helder te kunnen denken, lezen of luisteren. Er is daardoor een verklaring op papier gekomen die eigenlijk heel anders bedoeld is."

In de verklaring zet verzoekster - samengevat - uiteen dat de gang van zaken bij het meenemen van goederen uit de kapsalon voor eigen gebruik anders was, toen zij nog eigenaresse was. Zij was altijd soepel omgesprongen met gebruik of meenemen van spullen uit de kapsalon. De werknemers betaalden soms niet gelijk en zij sprak ze daar dan op zeker moment op aan. Volgens verzoekster waren haar de nieuwe regels dat direct betaald moest worden of in ieder geval direct gemeld moest worden dat men producten meenam niet duidelijk gemaakt. Zij had door drukte de betaling van enkele goederen voor zich uit geschoven, maar zij was zeker geen dief.

4.4. De aanvullende verklaring is opgenomen in het dossier dat naar het Openbaar Ministerie is gezonden.

5. Op 31 maart 2005 bekeek de politie de videoband en maakte proces-verbaal op van haar waarnemingen.

I. Ten aanzien van de insluiting na het eerste verhoor

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt er in de eerste plaats over dat de politie haar de nacht van 22 op 23 maart 2005 heeft opgehouden op het politiebureau. Uit haar bij de politie ingediende klacht en haar verzoekschrift komt het volgende naar voren. Verzoekster vraagt zich af waarom zij een hele nacht in de cel moest blijven, terwijl de zaak inmiddels rond was. Zij had immers een verklaring afgelegd en ondertekend dat zij spullen had "weggenomen" (zie hierna, onder II.1.), terwijl de politie al met haar toestemming bij haar thuis was gaan kijken. De nacht in de cel was een zeer traumatische ervaring voor haar en ook haar gezin geweest.

2. De korpsbeheerder gaf in reactie op de klacht aan deze niet gegrond te vinden. Hij is van mening dat verzoekster in het belang van het onderzoek kon worden opgehouden voor verhoor. Hij motiveert dit - samengevat - als volgt. De aangifte diende nog nader te worden gespecificeerd en uitgewerkt en er was nog sprake van een discrepantie in verzoeksters verklaring over de periode waarin de goederen werden toegeëigend en de hoeveelheid toegeëigende goederen. In haar woning werden veel goederen aangetroffen die afkomstig zouden kunnen zijn uit kapsalon X.; er werden geen gemerkte goederen aangetroffen die te relateren waren aan de gepleegde feiten, terwijl deze er volgens verzoekster wel zouden moeten zijn. Verder moesten de videobeelden nog worden geanalyseerd en was er nog geen uitgebreide inhoudelijke verdachtenverklaring door verzoekster afgelegd. De korpsbeheerder merkte nog op dat de behandelend politiefunctionarissen op 22 maart 2005 een dienstverband van 15.00 uur tot 23:00 uur hadden, maar dat zij door dit onderzoek hadden doorgewerkt tot 23 maart 2005, 01:30 uur.

3. In reactie hierop merkte verzoekster, voor zover hier van belang, het volgende op. Zij vond het merkwaardig dat zij was vastgehouden, omdat de politie de aangifte compleet moest maken en videobeelden moest analyseren en vroeg zich af waarom men haar hals over de kop had aangehouden, ook gelet op de duur van de diensttijd van de politie. Volgens verzoekster had de politie haar na het afleggen van haar (eerste) verklaring naar huis kunnen sturen en een afspraak kunnen maken voor de volgende ochtend. Zij kon het onderzoek immers niet meer frustreren, omdat er al een onderzoek in haar woning was ingesteld. De in haar woning aangetroffen goeden waren overigens volgens de politie niet vatbaar voor inbeslagname, dus kennelijk niet weggenomen of toegeëigend, aldus verzoekster.

Beoordeling

4. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman heeft de politie op grond van feiten en omstandigheden tot het oordeel kunnen komen dat er voldoende vermoeden van schuld bestond om verzoekster aan te merken als verdachte van diefstal of verduistering (zie Achtergrond, onder 1.1.). Nu de politie door de eigenaresse van de kapsalon was benaderd, omdat verzoekster - naar op de video was te zien - die avond spullen in haar tas had gestopt en verzoekster nog ter plaatse was, lag het tevens voor de hand dat de politie haar direct aanhield. De tijd dat zij werd opgehouden op het politiebureau valt binnen de wettelijk toegestane periode (zie Achtergrond, onder 1.2.), terwijl zij de volgende ochtend nog een tweede verklaring heeft afgelegd. Er was nog een zeker onderzoeksbelang in die zin dat het de vraag was of verzoekster slechts in de afgelopen drie weken spullen had meegenomen uit de kapsalon of ook al eerder, terwijl tevens niet helemaal duidelijk was waar de spullen waren die verzoekster in de voorgaande drie weken ook volgens haar eigen (eerste) verklaring had meegenomen. Al met al is aan de wettelijke voorwaarden voldaan om verzoekster aan te houden en ook gedurende de nacht op te houden voor verhoor. Er was dus in beginsel sprake van rechtmatige vrijheidsbeneming. Dit betekent echter nog niet dat de politie ook behoorlijk heeft gehandeld door verzoekster na haar eerste verhoor vast te houden gedurende de nachtelijke uren. Immers indien een overheidsgedraging rechtmatig is hoeft dat nog niet te impliceren dat deze ook behoorlijk is.

5. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel.

6. Dit vereiste brengt met zich mee dat bij het verrichten van het opsporingsonderzoek justitie en politie in beginsel dienen te kiezen voor een werkwijze die voor de verdachte het minst bezwarend is. Dit houdt onder meer in dat de aanwending van strafvorderlijke bevoegdheden (zoals aanhouding en de daarop volgende ophouding voor verhoor) in overeenstemming moet zijn met eisen van gematigdheid en evenredigheid. Daarbij dienen

politie en justitie er steeds alert op te zijn dat de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van een burger door de toepassing van strafvorderlijke bevoegdheden zo gering mogelijk is.

7. Verzoekster heeft tijdens het eerste verhoor een bekennende verklaring afgelegd voor de feiten die ook volgens de aangeefster "hard" te maken waren in die zin dat daarvan videobeelden beschikbaar waren. Ook was de politie al bij verzoekster thuis geweest om in en bij haar huis te kijken naar spullen die uit de kapsalon afkomstig waren. Weliswaar waren er nog wel wat "losse eindjes" in het onderzoek, maar op zichzelf was er na het eerste verhoor al voldoende materiaal om tot een eventuele vervolging te kunnen komen, terwijl de bij verzoekster thuis aangetroffen hoeveelheid spullen geen aanleiding gaf te veronderstellen dat zij bijvoorbeeld op veel grotere schaal zaken had verduisterd dan door de aangeefster was aangegeven. Overigens heeft de door de korpsbeheerder in dit verband genoemde nadere analyse van de videobeelden pas op 31 maart 2005 plaatsgevonden, derhalve pas nádat verzoekster was heengezonden. Onder die omstandigheden vindt de Nationale ombudsman dat de politie er in redelijkheid niet voor had kunnen kiezen om verzoekster een hele nacht in de cel te laten doorbrengen, mede gelet op het feit dat diefstal cq verduistering in dienstbetrekking weliswaar een misdrijf is, maar dat het in dit geval niet om enorme hoeveelheid goederen met een grote waarde ging. Niet valt in te zien waarom verzoekster niet voor de volgende dag had kunnen worden uitgenodigd om op het politiebureau te komen voor het afleggen van een nadere verklaring. Kortom, het ingrijpende middel om verzoekster een hele nacht op het politiebureau vast te houden voor het verkrijgen van - mogelijk - een iets nadere precisering, was niet evenredig met het belang van de zaak in kwestie. De politie heeft dan ook gehandeld in strijd met het evenredigheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van de weergave van verzoeksters verklaring

Bevindingen

1. Volgens verzoekster heeft de politie haar verklaringen niet juist weergegeven. In de processen-verbaal van verhoor staat dat zij goederen zou hebben weggenomen, terwijl zij dit woord niet had gebruikt. Zij had het over "meenemen" gehad. Verzoekster heeft verder nog uitvoerig betoogd dat de politie niet op zoek is geweest naar de waarheid, maar naar het rondmaken van de zaak voor de rechter. Ook geeft zij aan dat het voor de huidige eigenaresse van de kapperszaak financieel gunstig was om haar te kunnen ontslaan wegens het begaan van een strafbaar feit. Voorts heeft zij betoogd dat het ophangen van een videocamera om diverse redenen niet in de haak was en trekt zij in twijfel of en hoe deze beelden bewijs opleveren van door haar begane strafbare feiten.

2. De korpsbeheerder gaf in reactie op de klacht aan deze niet gegrond te achten. Volgens hem had verzoekster haar verklaringen destijds in alle vrijheid en schuldbewustheid

getekend. Hij wees er voorts nog op dat de rechtbank voor het bewijs geen gebruik had gemaakt van verzoeksters bij de politie afgelegde verklaringen.

3.1. De politierechter te Almelo veroordeelde verzoekster op 12 september 2005 voor verduistering in dienstbetrekking. Blijkens het proces-verbaal van de zitting van die datum heeft de politierechter kennisgenomen van alle opgemaakte processen-verbaal, alsmede van verzoeksters aanvullende verklaring (zie hiervóór, onder I.4.4.).

3.2. Het proces-verbaal van de terechtzitting houdt onder meer als verklaring van verzoekster in dat zij goederen uit kapsalon X had meegenomen zonder te betalen. Verzoekster heeft verder onder meer aangegeven dat zij wel wilde betalen, maar dat het daar om diverse redenen niet van was gekomen.

3.3. Blijkens de "aantekening mondeling vonnis" heeft de politierechter de bij de politie afgelegde verklaringen van verzoekster niet tot bewijs gebezigd, maar de zojuist bedoelde verklaring van verzoekster ter zitting. Daarnaast zijn tot bewijs onder meer gebezigd de aangifte van de eigenaresse van kapsalon X en het proces-verbaal betreffende de video-opnamen.

3.4. In het vonnis staat onder meer:

"Het is de overtuiging van de politierechter dat verdachte het delict zoals tenlastegelegd heeft gepleegd en dat zij niet de intentie heeft gehad de weggenomen goederen op een later tijdstip te betalen. Iedere (objectieve) aanwijzing hiertoe ontbreekt in het dossier."

3.5. Verzoekster heeft geen hoger beroep ingesteld tegen het vonnis.

Beoordeling

4. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen, in dit geval de standaarden voor de verslaglegging in een proces-verbaal van het verhoor van een verdachte. In artikel 29, derde lid van het Wetboek van Strafvordering (Sv; zie Achtergrond, onder 1.3.) wordt voorgeschreven dat de verklaring van een verdachte zoveel mogelijk in zijn eigen woorden dient te worden opgenomen in het proces-verbaal. In de toelichting op dit artikel staat verder nog vermeld dat de verklaring van de verdachte zo precies en zuiver mogelijk dient te worden weergegeven. Het is dus uitdrukkelijk de bedoeling dat de verklaring van de verdachte zo precies mogelijk op papier wordt gezet en niet de - mogelijk gekleurde - inzichten van de verhorende ambtenaar.

5. Of verzoekster op 22 en 23 maart 2005 steeds over goederen "meenemen" heeft gesproken, dan wel ook gesproken heeft in bewoordingen als "wegnemen" is achteraf niet met 100 % zekerheid vast te stellen. Volgens verzoeksters schriftelijke verklaring waarin zij

haar tegenover de politie afgelegde verklaringen herroept, was zij tijdens de twee verhoren in een dermate depressieve toestand dat zij niet meer helder kon denken of lezen; er was een verklaring op papier gekomen die eigenlijk heel anders was bedoeld. Gelet hierop is op zijn minst twijfelachtig of verzoeksters herinnering naar hoe zij precies heeft verklaard geheel betrouwbaar is. Hoe dan ook, de eerste zinnen van verzoeksters "zakelijke verklaring" tijdens het eerste verhoor sluiten vrij nauwkeurig aan bij de formulering van diefstal uit het Wetboek van Strafrecht (zie Achtergrond, onder 2.), terwijl de tekst: "dit klopt ik heb inderdaad een aantal goederen weggenomen die eigendom zijn van Kapsalon X" wijzen op een kennelijk gesloten vraag van de verhorende ambtenaren die door verzoekster in bevestigende zin is beantwoord. Dit voert de Nationale ombudsman echter niet tot de conclusie dat de processen-verbaal in strijd met artikel 29 Sv en het vereiste van professionaliteit zijn opgemaakt, nu in ieder geval ook de term "meegenomen" is gebezigd en verzoeksters verklaring met bekennde strekking dus ook in voldoende mate in de - door haar gestelde - eigen woorden is weergegeven. Voorts is van belang dat de politie verzoeksters latere schriftelijke verklaring in het dossier heeft gevoegd en ook heeft meegestuurd naar het Openbaar Ministerie. Al met al kan niet worden geoordeeld dat de politie het vereiste van professionaliteit heeft geschonden.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

De Nationale ombudsman merkt verder in dit kader nog het volgende op. De politierechter heeft voor het bewijs geen gebruik gemaakt van verzoeksters tegenover de politie afgelegde verklaring, maar (onder meer) van haar verklaring ter zitting, waarin verzoekster het over "meenemen" heeft. Uit het proces-verbaal van de zitting kan niet worden afgeleid of cq hoe de rechter (de totstandkoming van) het proces-verbaal van verhoor heeft beoordeeld. Dit brengt mee dat de Nationale ombudsman hiernaar op zichzelf wél een onderzoek kon instellen. De politierechter heeft kennis kunnen nemen van verzoeksters schriftelijke herroeping van de tegenover de politie afgelegde bekentenissen en verzoekster heeft ter zitting verweer kunnen voeren, onder meer inhoudende dat zij - kort gezegd - de spullen wel wilde betalen, maar daarvoor nog niet in de gelegenheid was geweest. De politierechter heeft verzoekster desondanks veroordeeld. Of dit terecht is geweest, of de eigenaresse van de kapsalon wel een videocamera mocht plaatsen cq of het desbetreffende proces-verbaal tot bewijs had mogen worden gebezigd, is niet aan de Nationale ombudsman ter beoordeling, ook niet als - zoals hier - ervoor is gekozen om de beslissing van de politierechter niet aan te vechten in hoger beroep.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Twente, is gegrond ten aanzien van:

- de insluiting na het eerste verhoor wegens strijd met het evenredigheidsvereiste;

niet gegrond ten aanzien van:

- de weergave van verzoeksters verklaring in het proces-verbaal.

Onderzoek

Op 24 januari 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw S. te W., met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Twente. Nadat verzoekster bij brief van 10 februari 2006 nadere informatie had verschaft en bij brief van 9 maart 2006 nog een toelichting had gegeven is naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Twente (de burgemeester van Enschede) een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd de betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Zij maakten van deze gelegenheid geen gebruik.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Almelo over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was.

Vervolgens werd verzoekster in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoekster gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 20 januari 2006, alsmede verzoeksters brieven van 10 februari en 9 maart 2006.

Het klachtdossier met betrekking tot verzoeksters bij de politie ingediende klacht en het dossier zoals dit naar het Openbaar Ministerie is verzonden. In deze dossiers bevinden zich onder meer processen-verbaal van aangifte en van verhoor van verzoekster.

Het proces-verbaal van de terechtzitting van de politierechter in de rechtbank Almelo van 12 september 2005 en de "aantekening mondeling vonnis" van die datum.

Standpunt van de korpsbeheerder van 19 juni 2006.

Reactie van verzoekster van 19 juli 2006 en haar aanvullende brieven van 28 augustus en 1 november 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafvordering

1. Artikel 27, eerste lid

"Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit."

2. Artikel 61, eerste en derde lid (zoals dit artikel luidde ten tijde van de onderzochte gedraging)

"1. Indien de verdachte niet overeenkomstig artikel 57 in verzekering wordt gesteld, noch overeenkomstig artikel 60 voor de rechter-commissaris wordt geleid, wordt hij in vrijheid gesteld, tenzij hij op bevel van de officier van justitie of de hulpofficier voor wie de verdachte is geleid of die zelf de verdachte heeft aangehouden, voor ten hoogste zes uren wordt opgehouden voor onderzoek. Tijdens het ophouden voor onderzoek wordt de verdachte gehoord.

3. Voor de berekening van de in het eerste en tweede lid bedoelde termijnen wordt de tijd tussen middernacht en negen uur 's morgens niet meegerekend."

3. Artikel 29, derde lid

"De verklaringen van den verdachte, bepaaldelijk die welke eene bekentenis van schuld inhouden, worden in het proces-verbaal van het verhoor zooveel mogelijk in zijne eigen woorden opgenomen. De mededeling bedoeld in het tweede lid wordt in het proces-verbaal opgenomen."

2. Wetboek van Strafrecht

Artikel 310

"Hij die enig goed dat geheel of ten dele aan een ander toebehoort wegneemt, met het oogmerk om het zich wederrechtelijk toe te eigenen, wordt, als schuldig aan diefstal, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of geldboete van de vierde categorie."